

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/31/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3619010151
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3619010151.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti obžalovanému L. B., nar. XX.XX.XXXX v O., trvale bytom v O., G. X/X, okres X., t. č. na slobode, pre trestný čin prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 2 Tr. zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 05. mája 2020 odvolanie prokurátorky Okresnej prokuratúry Partizánske proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 17. februára 2020 pod sp. zn. 2T/59/2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie prokurátorky **z a m i e t a**, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo dňa 17. februára 2020 pod sp. zn. 2T/59/2019 bol obžalovaný L. B. uznaný za vinného z trestného činu prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 2 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

hoci mu zo Zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojich detí L. B., nar. XX.XX.XXXX a Z. B., nar. XX.XX.XXXX a v zmysle § 62 ods. 3 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrované neplnoleté dieťa, a rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2P/15/2018-172 zo dňa 15.05.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.06.2019 bol zaviazaný s účinnosťou od 01.06.2019 prispievať na výživu svojich detí L. B., nar. XX.XX.XXXX a Z. B., nar. XX.XX.XXXX bežným výživným v sume 50,-€ na každé z detí zvlášť mesačne vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky P. C., plneniu tejto povinnosti sa v X., vo V. R., v O. a všade tam, kde sa zdržiaval úmyselne vyhýbal v mesiaci apríl 2018 a od 01.09.2018 do 05.05.2019 a od 22.06.2019 doposiaľ tým, že nemal vážny záujem o prácu, nakoľko hoci bol v období od 22.11.2017 do 21.03.2018 zamestnaný na riadny pracovný pomer u jedného zamestnávateľa a z výkonu tejto práce mal dostatočný príjem na plnenie vyživovacej povinnosti, zamestnávateľ s ním tento pracovný pomer ukončil v skúšobnej dobe, následne až do 17.04.2018 nikde nepracoval a nezaevidoval sa ani na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny ako uchádzač o zamestnanie, od 18.04.2018 do 23.08.2018 bol na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny, evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, potom bol v období od 24.08.2018 do 15.10.2018 zamestnaný na riadny pracovný pomer u jedného zamestnávateľa a z výkonu tejto práce mal dostatočný príjem, vyživovaciu povinnosť zamestnávateľovi nenahlásil a ani si ju sám neplnil, pričom tento pracovný pomer bol ukončený dohodou, následne od 16.10.2018 do 28.10.2018 nebol nikde zamestnaný a nezaevidoval sa ani na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny ako uchádzač o zamestnanie, potom od 29.10.2018 do 19.11.2018 pracoval na základe pracovného pomeru u ďalšieho zamestnávateľa, a hoci z výkonu tejto práce mal dostatočný príjem na plnenie vyživovacej povinnosti, vyživovaciu povinnosť zamestnávateľovi nenahlásil, pričom zamestnávateľ s ním tento pracovný pomer ukončil v skúšobnej dobe, a od 20.11.2018 doposiaľ nie je nikde zamestnaný, nie je s výnimkou obdobia od 06.05.2019 do 21.06.2019 evidovaný na Úrade práce sociálnych vecí a rodiny ako uchádzač o

zamestnanie a ani nevykonáva žiadnu podnikateľskú činnosť, pričom na výživnom uhradil matke svojich detí P. C. v mesiaci október 2018 sumu 50,-€ a v mesiaci január 2019 sumu 20,-€, čím zostal za mesiac apríl 2018 a obdobie od 01.09.2018 do 05.05.2019 a od 22.06.2019 doposiaľ dlhovať na výživnom matke svojich synov P. C. sumu vo výške 1235,92-€.

Za tento trestný čin bol obžalovaný L. B. odsúdený podľa § 207 odsek 2 Tr. zákona s prihliadnutím na §§ 36 písm. l), 37 písm. m) a za použitia § 38 odsek 2 Tr. zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a výrokom podľa § 288 odsek 1 Tr. poriadku poškodenú P. C., nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom X., R. P. XXX/XX, okres X. s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

Citovaný rozsudok prvostupňového súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej pätnásťdňovej lehote napadla odvolaním prokurátorka Okresnej prokuratúry Partizánske pre nesprávnosť výrokov o treste a konania, ktoré im predchádzalo, ktoré písomne odôvodnila tým, že prvostupňový súd pochybil, keď obžalovanému priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona, pretože podľa jej názoru neboli pre to splnené zákonné podmienky. Obžalovaný sa priznal iba formálne, pod ťarchou usvedčujúcich dôkazov a takto prejavil aj úprimné oľutovanie. Jeho snaha po svojej náprave z ničoho nevyplývala, pričom v prípravnom konaní uvádzal skutočnosti ohľadne neplnenia vyživovacej povinnosti, ktorými zavádzal orgány činné v trestnom konaní. Nezákonným použitím poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zákona tak bol obžalovanému uložený nezákonný trest, ktorý mu mal byť za použitia § 38 odsek 4 a odsek 8 Tr. zákona, pri zvýšení dolnej hranice o 1/3 uložený vo výmere minimálne jedného roka. Prokurátorka vyslovila tiež pochybnosti o naplnení účelu trestu, ktorý bol obžalovanému v napadnutom rozsudku uložený, teda v rozpore s § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona. Preto navrhla, aby odvolací Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 odsek 1 písm. d), písm. e) Tr. poriadku zrušil napadnuté výroky o treste a aby sám podľa § 322 odsek 3 Tr. poriadku obžalovanému L. B. uložil trest odňatia slobody podľa § 207 odsek 2 Tr. zákona s prihliadnutím na § 36 písm. m) Tr. zákona a za použitia § 38 odsek 2, odsek 4 a odsek 8 Tr. zákona v prvej polovici zákonom upravenej trestnej sadzby, so zaradením na jeho výkon podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

K písomnému odôvodneniu odvolania prokurátorky sa obžalovaný písomne do konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu nevyjadril.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v rámci konečného návrhu uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odvolaním podriadenej prokurátorky aj s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení odvolania a navrhol, aby odvolací súd rozhodol spôsobom tam uvedeným.

Obžalovaný právom konečného návrhu na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že mu je ľúto toho, čoho sa dopustil a takto sa vyjadril aj pred okresným súdom na hlavnom pojednávaní a takto to aj úprimne cíti. S trestom, ktorý mu uložil prvostupňový súd sa stotožnil a navrhol odvolanie prokurátorky ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd, ako odvolací súd na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené 16. marca 2020, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátorky, ktoré bolo podané oprávnenou osobou a včas podľa § 316 odseku 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odseku 3 Tr. poriadku, na verejnom zasadnutí konanom dňa 05. mája 2020 za splnenia všetkých procesných podmienok pre jeho vykonanie, preskúmal postupom podľa § 317 odseku 1 Tr. poriadku zákonosť a odôvodnenosť prokurátorkou v odvolaní napadnutých výrokov o treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a uvedeným postupom zistil, že odvolanie prokurátorky nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odseku 1 Tr. poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 odsek 10 a 12 Tr. poriadku a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Prvostupňový

súd svoje skutkové zistenia správne oprel nielen o výpoveď obžalovaného L. B., ale predovšetkým aj o svedeckú výpoveď P. C., matky oboch maloletých detí, ktorá na svojich usvedčujúcich výpovediach zotrvala v priebehu celého trestného konania i listinné dôkazy, o vierohodnosti ktorých nie sú žiadne pochybnosti a rovnako ani o zákonom spôsobe ich vykonania. Svoje skutkové zistenia vecne správne a presvedčivo odôvodnil v napadnutom rozsudku a na ich podklade správne zistil, že obžalovaný L. B. spáchal skutok spôsobom uvedeným vo výroku napadnutého rozsudku. Prvostupňový súd preto dôvodne neakceptoval obhajobné tvrdenia obžalovaného, keďže boli jednoznačne vyvrátené vyššie uvedenými dôkazmi a pritom správne vyhodnotenými okresným súdom. Odvolací súd po preskúmaní veci vzhľadom na uvedené dôvody dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako prvostupňový súd, pretože dôkazy, ktoré vykonal súd prvého stupňa a na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktoré jednoznačne a nepochybne usvedčujú obžalovaného L. B. zo spáchania žalovaného skutku.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu prvostupňový súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného L. B. ako prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 2 Tr. zákona, pričom svoje závery aj v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež presvedčivo a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako súd prvého stupňa, preto ani v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku.

Pochybenie zo strany prvostupňového súdu nezistil odvolací súd ani vo výrokoch o treste odňatia slobody a určenom spôsobe jeho výkonu. Prvostupňový súd pri skúmaní existencie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností správne dospel k zisteniam, že na jednej strane u obžalovaného je priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona, keďže obžalovaný už bol súdne trestaný za úmyselnú trestnú činnosť (rozsudok Okresného súdu Prievidza zo dňa 10.04.2019 sp. zn. 1T/32/2019), kedy mu ešte do 11. augusta 2020 plynie určená skúšobná doba podmieneného odsúdenia a na druhej strane tiež dospel správne k tomu, keď obžalovanému priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona, čo súd prvého stupňa aj celkom logicky a prijateľne odôvodnil (nevyvracia to ani zvukový záznam z priebehu hlavného pojednávania) a s ktorou argumentáciou sa stotožnil aj odvolací súd, ktorú navyše utvrdil sebareflexívny postoj obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu. Je teda uveriteľná takto prejavená účinná ľútosť obžalovaného. Preto v tomto smere odvolacie námietky prokurátorky akceptované byť nemohli, rovnako tak ňou tvrdená skutočnosť, že obžalovaný mal podľa názoru prokurátorky zavádzať orgány činné v trestnom konaní v prípravnom konaní, čo z obsahu trestného spisu takto nevyplýva, predovšetkým zlý úmysel obžalovaného. Jednak je právom obvineného uvádzať akékoľvek skutočnosti v rámci svojej obhajoby a pritom orgány činné v trestnom konaní nezbavuje v súlade s § 2 odsek 10 Tr. poriadku povinnosti zaobstarávať akékoľvek dôkazy (v neprospech i v prospech obvineného) a zisťovať skutkový stav tak, aby o ňom neboli žiadne pochybnosti a to dokonca aj v prípade, že sa obvinený priznáva k tomu, čo mu je kladené za vinu. Za existencie vyrovnaného počtu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností potom trest odňatia slobody uložený obžalovanému podľa trestnej sadzby ustanovenej v § 207 odsek 2 Tr. zákona (odňatie slobody až na 3 roky), bez zákonnej úpravy podľa § 38 odsek 3 alebo odsek 4 Tr. zákona, vo výmere 10 mesiacov, je trestom primeraným a zákonným. Zodpovedá totiž všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 odseku 1 a 4 Tr. zákona a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, zistené poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencii, pričom uložený trest odňatia slobody ako ďalší trest v zmysle § 43 Tr. zákona v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením aj morálneho odsúdenia konania obžalovaného spoločnosťou. Prvostupňový súd teda správne uložil trest odňatia slobody spojený s jeho bezprostredným výkonom, čo obligatórne zodpovedá vzhľadom na ustanovenie § 49 odsek 2 Tr. zákona (skutok spáchaný počas plynutia určenej skúšobnej doby podmieneného odsúdenia za inú trestnú činnosť obžalovaného), čo však súd prvého stupňa mal tiež vyjadriť v rozsudku i v napadnutom výroku o treste. Správnym bolo tiež zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zákona do najmiernejšieho ústavu na výkon trestu, t. j. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože obžalovaný L. B. nebol pred spáchaním žalovaného skutku vo výkone trestu odňatia slobody a iné, prísnejšie zaradenie podľa § 48 odsek 4 Tr. zákona nie je ani podľa odvolacieho súdu nevyhnutné.

Odvolací súd teda nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo vzťahu k výrokom o treste a preto v tomto smere odvolacie námietky prokurátorky, ktoré mali odôvodňovať v konečnom dôsledku prísnejšie uloženie trestu obžalovanému, neakceptoval.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci a v súlade so zákonom, preto odvolanie prokurátorky ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že súd prvého stupňa síce správne v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na to, že o uplatňovanom nároku matky maloletých detí nemohol podľa § 287 Tr. poriadku rozhodovať, keďže neuhradené výživné nie je škodou tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 124 Tr. zákona a konštantnej judikatúry, pričom skutočnými oprávnenými osobami sú v posudzovanom prípade obe maloleté deti a osoba, ktorej sú zverené do bezprostrednej opatery a výchovy ich iba zastupuje. Prvostupňový súd však potom ani nemal rozhodovať výrokom podľa § 288 Tr. poriadku o to viac, že prvostupňový súd sám skonštatoval, že právoplatné rozhodnutie o výživnom je exekučným titulom, s ktorým názorom sa i odvolací súd stotožňuje a z uvedeného teda vyplýva, že s trestným stíhaním pre prečin zanedbania povinnej výživy adhézne konanie, t. j. konanie o náhrade škody spojené nie je.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.